

עמת 52367-09-24 - תמיר לוי נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

עמ"ת 52367-09-24

לפני:	כבוד השופטת דפנה ברק-ארז
העורר:	תמיר לוי
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
תאריך הישיבה:	ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז- לוד מיום 12.9.2024 במ"ת 14948-10-22 שניתן על-ידי כבוד השופטת א' אורן כ' באלול התשפ"ד (23 ספטמבר 2024)
בשם העורר:	עו"ד אלון קריטי
בשם המשיבה:	עו"ד יצחק פרדמן

החלטה

1. בפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 12.9.2024 (מ"ת 14948-10-22, השופטת א' אורן). בית המשפט המחוזי דחה בקשה לעיון חוזר שכוונה לכך שיתאפשר לעורר, הנתון במעצר בית, לצאת לשהות באומן שבאוקראינה לפרק זמן של כשבועיים בסמוך לראש השנה.

2. עניינו של העורר נדון בבית משפט זה מספר פעמים, וביום 31.1.2024 אף ניתנה החלטתי בעניינו שם תיארתי בהרחבה את השתלשלות הליך מעצרו של העורר (בש"פ 531/24). על כן, החלטתי זו תעסוק באופן ממוקד בבקשה דנן.

3. בתמצית יוזכר כי ביום 12.10.2022 הוגש כתב אישום נגד העורר לבית המשפט המחוזי

שייחס לו עבירות אלימות. כפי שמתואר בכתב האישום, ביום 12.8.2022 העורר פגע באדם עמו הייתה לו היכרות מוקדמת (להלן: המתלונן), ובהמשך אף דרש שיעביר לו מאות אלפי שקלים. בגין מעשיו יוחסו לעורר עבירות של ביצוע חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 וסחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לאותו החוק.

4. העורר נעצר עד תום ההליכים נגדו, אך בהמשך הועבר למעצר בית, וכעת יוצא ממנו שלוש פעמים בשבוע במסגרת חלונות התאוררות לצורך עבודה. המשפט העיקרי עודנו מתנהל, לאחר שבעבר הושג בין הצדדים הסדר טיעון, אך בהמשך ניתן לעורר לחזור בו מהודייתו. בכלליות ניתן לומר כי העורר אינו כופר במעורבות באירוע אך כופר בתיאורו בכתב האישום ואף בעבירות החמורות המיוחסות לו בו.

5. ביום 22.8.2024 הגיש העורר בקשה לפתיחת חלון התאוררות לצורך נסיעתו לחוץ לארץ בתקופת החגים, במועדים שבין 25.9.2024 ועד 8.10.2024 לצורך "ביקור בקברו של הרבי נחמן" באומן.

6. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה בהחלטה הנזכרת לעיל, שבה נדרש למסוכנות העולה מן העורר וקבע כי "הסיכון הנלמד [ממנו] נותר ברמה גבוהה או במקרה הטוב פחת במידת מה".

7. הערר שבפני מכוון כנגד החלטה זו. הדיון בערר התקיים ביום 23.9.2024 בשים לב לסמיכות הזמנים למועד היציאה המבוקש מן הארץ. בא-כוחו של העורר הטעים את העובדה שהעורר חוזר ויוצא ממעצר הבית שלו ואינו מפר תנאים. הוא אף הדגיש את חשיבותה של הנסיעה המבוקשת מהיבטו של המבקש. לעומת זאת, בא-כוח המדינה עמד על הגישה המצמצמת ליציאה לחו"ל של נאשמים.

8. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים אני סבורה כי דין הערר להידחות. אכן, נקודת המוצא להחלטה בעניין זה צריכה להיות המדיניות הנוהגת ביחס ליציאה לחו"ל של נאשמים (או מי שהורשעו בדין טרם גזירת עונשם), לפיה המקרים המאושרים בגדר זה נחשבים לחריגים (ראו למשל: בש"פ 3004/15 פלוני נ' מדינת ישראל (5.5.2015); בש"פ 7554/16 הירשמן נ' מדינת ישראל (29.9.2016)). אין צריך לומר כי במקרים אלה, מעבר לשיקול המסוכנות, עומד תדיר גם השיקול של חשש להימלטות (ראו והשוו: בש"פ 1035/20 גנור נ' מדינת ישראל, פסקאות 20-19 (23.2.2020)). לא מצאתי כי המקרה דנן נכנס לגדרם של חריגים מצומצמים אלו.

9. לקראת סיום אציין כי במסגרת הדיון הזכיר בא-כוח המדינה כי העורר הגיש בעבר בקשות לאפשר לו חלונות התאוררות בתקופת החגים באופן שתתאפשר לו יציאה לתפילות, ויש להניח

שכך יוכל להיעשות אף כאן.

10. סוף דבר: הערר נדחה.

ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ד (24 ספטמבר 2024).

דפנה ברק-ארז
שופטת